

[Jørgen Jensen]

var ikke tilfældigt, man kom dertil, hvor man kom. Man talte om, at det skulle gå hurtigt, fordi forhandlingerne først brød sammen på et sent tidspunkt, og man kunne ikke nå at tage hensyn til alt det, som jeg har nævnt her, fordi det vidste man jo ikke noget om før i sidste øjeblik, det kunne jo være, det var løst. Der har ikke været tale om frie overenskomstforhandlinger denne gang heller. Man har påvirket, man har gennem udtalelser og løfter til Arbejdsgiverforeningen forhindret frie forhandlinger. Det er også helt klart for mig i hvert fald, selv om jeg ved, at finansministeren vil benægte det, at der er grupper inden for det offentlige område, hvor der ikke har været tale om frie forhandlinger, hvor der ikke er tale om, at de var brudt sammen, men at man havde dikteret et sammenbrud. Der var i hvert fald visse grupper inden for de offentligt ansatte, som sagde, de reelt ikke havde været til noget forhandlingsmøde. For mig er der ingen tvivl om – det har udvalgsarbejdet også vist – at vi ikke har fået helt reelle oplysninger, eller i hvert fald ikke oplysninger, der stemmer overens med hinanden.

Jeg skal bare nævne spørgsmålet om, hvorvidt 100 pct. i taktregulering nogen sinde var rejst som krav. Vi fik at vide, at det var det ikke. Men der var flere, der kom og sagde, at det havde de rejst som krav.

Derfor vil jeg sige, resultatet var planlagt gennem måneder, ja, lige fra man ved Marienborgforhandlingerne talte om en stram indkomstpoltik. Derfor er det urigtigt, når man siger, at der ikke har været tid til at lovgive rigtigt. Jeg vil sige, at det, der skulle have været tid til, var at erkende, at man ikke kan lovgive på dette område, og at det er uanstændigt, at man har gjort forsøg på det.

Det næste, jeg vil understrege, er, at det er en minusløsning. Det understreger jeg ved det talmateriale, vi bl. a. har lagt frem. Vi har stillet spørgsmål i udvalget om, hvorvidt vores talmateriale var rigtigt. Det viser, at arbejdsgivere inden for Dansk Arbejdsgiverforenings område for en gennemsnitsarbejder sparer ca. 1.000 kr. om året. Det kan man ikke kalde for en plus- eller nulløsning, det er en minusløsning. Når man så samtidig lægger stramninger på med hensyn til aktioner for højere løn osv. på anden måde, så er det klart en forringelse. Jeg har også nævnt tidligere, at de to dyrtidsportioner forsvinder

ud i den blå luft, de kommer aldrig igen, de to dyrtidsportioner, man nu ophæver helt. Derfor er det en minusløsning.

Når arbejdsgiverne kommer til et andet resultat, ja men hvad er det så, de gør? De tager for givet, at de var sparet en periode for at betale dyrtidsportionerne, og det skulle de fortsat være sparet for. Så kan de komme til, at det er en plusløsning. Men det var der jo ikke tale om. Den lovgivning, som blev gennemført i forbindelse med augustforliget, gik jo ikke ud på, at de fortsat skulle være sparet for at betale de penge. De vidste eller burde have vidst, at de dyrtidsportioner skulle forfalde til betaling. Derfor er det hul snak, når de taler om en plusløsning.

Jeg vil også understrege, og det er da også kommet frem, at reallønnen vil falde. Jeg ved godt, at finansministeren har sagt, det er, fordi vi går ud fra en større prisstigning end den, der bliver en kendsgerning. I den forbindelse vil jeg godt sige, at man her normalt regner med, at en dyrtidsportion dækker, men alle ved jo, at den ikke dækker, og når der kommer tre dyrtidsportioner i den kommende periode – også efter regeringens beregninger – så giver de for arbejderne kun ca. 50 pct.s dækning. Så det vil blive et real-lønsfald, uanset hvordan man regner.

Jeg vil også fortsat understrege, at de 225 mill. kr., man siger gives til de lavtlønnede, ikke engang dækker. Jeg vil stille det op på den måde, at hvis alle, der lå under 36 kr. i timen, skulle have en forhøjelse op til 36 kr. i timen, så skulle man bruge et beløb, der var dobbelt så stort som de 225 mill. kr., og hvem ville sige, at 36 kr. i timen var en reel og ærlig løn? Derfor er det ikke rigtigt, at de hjælper noget. De forslår som en skrædder i helvede, som man siger.

Omkring de økonomiske problemer vil jeg understrege, at man med disse lovforslag ikke griber ind på de afgørende områder. Vi havde stillet et enkelt spørgsmål: hvornår kommer lovforslaget om værdistigningsafgiften? Svaret er ret karakteristisk for, hvad regeringen i og for sig mener at kunne svare. I de aftaler, der blev truffet på Marienborg, de 20 punkter, stod der noget om, at i forbindelse med en stram indkomstpoltik skulle der også gennemføres en værdistigningsafgift. Det var altså aftalt allerede sidste sommer. Vi var i den situation – på grund af utæthed eller en papirkurv, der blev tømt forkert